

punkt. Nu vil jeg give det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) Ret i, at hvis denne Bevægelse sejrer, ja saa kommer den Tid, hvor man ogsaa i Regeringsværkstederne maa følge med. Men Regeringsværkstederne bør ikke gaa i Spidsen i den Slags Bevægelser. Staten bør være en god Arbejdsgiver, men bør ikke optræde paa en saadan Maade, at den gør Forholdene paa det private Omraade mellem Arbejder og Arbejdsgiver umulige. Er det nødvendigt at følge med, maa den følge med, men den bør i dette Tilfælde ikke gaa forrest. Den Omstændighed, at Staten, som bekendt af helt andre Grunde end den socialdemokratiske, har haft en saa kort Arbejdstid paa Orlogsværftet, har jo gjort Tjeneste, som det ærede Medlem selv oplyste, til Gavn for eller til Fremme af den Teori, han støtter. Det ærede Medlem sagde: Det har været et godt Argument for os, naar vi arbejdede for 8 Timers Arbejdsdagen, at denne Arbejdstid fandtes paa Orlogsværftet. Men den er ikke indført dér for at være et godt Argument. Det er vel bekendt, at det er af andre Grunde, og det skader ikke, at den ophører at være det gode Argument. Naar Arbejdstiden her foreslaas forlænget, er det jo af de Grunde, jeg anførte før, og tillige for ad den Vej at kunne imødekomme et Ønske om Forbedring af Lønningen, som længe har været næret af de paagældende. Nu er Forholdet altsaa det, at Arbejdstiden forlænges paa Orlogsværftet og forkortes for Hærens Arbejdere. Det ærede Medlem oplæste af Motiveringens til det foreliggende Forslag et Par Linier, hvori det siges, at for Hærens faglærte Arbejders Vedkommende vil det blive en følelig Nedgang i Dagfortjenesten, at Arbejdstiden gaar ned til 9 Timer. Derimod oplæste det ærede Medlem ikke Fortsættelsen om, at for i nogen Grad at bøde derpaa foreslaar man det og det. Det har haft ikke ringe Betydning for min Stilling til disse Spørgsmaal, at naar Hærens Arbejders Arbejdstid skal nedsættes, fordi Flaadens Arbejders Arbejdstid skal forhøjes, synes det højt uretfærdigt, om Resultatet deraf blev en Indtægtsnedgang for Hærens Arbejdere. Jeg har derfor, saa godt jeg kunde, i Finansudvalget hævdet, at man burde sørge for, at der ikke skete en saadan Uretfærdighed, som jeg vilde anse det for at være, at man formindskede Indtægten for Hærens Arbejdere, og i saa meget højere Grad, som Forholdet, saa vidt jeg har kunnet erfare

— jeg tror ogsaa, det er berørt af tidligere Talere —, er det, at der bestaar et paaskønnelsesværdigt godt Forhold mellem de foresatte og Arbejderne i Hæren. Det er noget, som jeg sætter megen Pris paa, at man fra Arbejdernes Side har kunnet henvende sig til Finansudvalget og sige: Se, det er vore Ønsker, og de støttes af vore foresatte helt op til den højeste Top, og at man fra de foresattes Side paa samme Maade har kunnet komme og sige: Ja, vi foreslaar dette, og vi er dér i fuld Overensstemmelse med vore Folk. Naar der bestaar et saa mønsterværdigt Forhold, vilde det være dobbelt beklageligt, om det skulde lønnes med, at man gav de Folk daarligere Kaar, end de har nu, fordi man skulde have dem til at følge Trop i Arbejdstid med Marinens Arbejdere. Nu har man altsaa søgt at raade Bod derpaa ved at forhøje Arbejdslønnen for de faglærte Folk med 2 Øre i Timen. Det har vist sig, at paa Grund af Uklarhed i Udtrykkene har Arbejderne en Tid haft den Tro, at der kun vilde blive Tale om en Forhøjelse af 1 Øre, idet de i Forvejen paa Grund af visse Forhold, som jeg ikke skal nævne, i Virkeligheden havde 1 Øres Forhøjelse; men det er blevet oplyst under Forhandlingerne, at dette var en Misforstaaelse, de vilde faa en virkelig Forhøjelse af 2 Øre i Timen.

Dermed er de, som det hedder her, „i nogen Grad“ holdt skadesløse for Indtægtsnedgangen, men sikkert ikke fuldt ud, hvad det her anvendte Udtryk ogsaa viser. Derfor har jeg ønsket at støtte to yderligere Ønsker, som forekommer mig rimelige. Det ene kan ikke gennemføres paa Finansloven. Det gaar ud paa, at deres Pension skal beregnes af alt det Arbejde, de udfører i den Tid, de er tvungne til at være til Stede, i den lovbestemte Arbejdstid, altsaa ikke alene af Arbejdslønnen, men ogsaa af Betalingen for Akkordarbejde indenfor den Tid. Jeg har Grund til at tro, at den højtærede Forsvarsminister stiller sig velvilligt til dette Ønske, og at man kan haabe at se det imødekommet med Tiden gennem Ændringer i Pensionslovgivningen. Maaske kan jeg gøre mig Haab om at høre et imødekommande Ord fra Ministeren i den Anledning. Derved vilde et Ønske, som de Folk efter min Mening med Rimelighed kan fremsætte, være opfyldt. Det andet Ønske er, at der maa udbetales dem Lønninger for de lovbestemte Helligdage. Jeg har derfor sluttet mig til den Anmærkning, der er foreslaaet under Nr. 205 for Hæ-